

Arrest

nr. 290 477 van 19 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 7 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 april 2023.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekende partij, die verklaart van Palestijnse origine te zijn afkomstig uit Gaza, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 22 november 2022, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een preciaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld.

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelde. De houding en het handelen van verzoekende partij duiden er daarentegen op dat zij geenszins zinnens was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen daar zij reeds een viertal maanden nadat zij haar Griekse verblijfsdocumenten had ontvangen Griekenland heeft verlaten.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigten van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt

toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die zij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoon. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Zij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat er geen banen waren in Griekenland maar tegelijkertijd gaf zij toe dat zij enkel heeft gezocht in de beenhouwerijen omdat zij ervaring had op dat vlak in Gaza (NPO, p. 10). Bovendien erkent zij dat zij buiten Athene geen werk heeft gezocht (NPO, p. 11). Ondanks het feit dat verzoekende partij wel degelijk toegang had tot de arbeidsmarkt heeft zij aldus beperkte pogingen ondernomen om effectief aan een job te geraken. Tevens blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij expliciet dat zij in Griekenland niet de nodige inspanningen heeft geleverd om een woning te vinden (NPO, p. 9). De Raad merkt nog op dat het gegeven dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, niet inhoudt dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

Verzoekende partij kan derhalve, gelet op haar handelen of veeleer nalaten om te handelen in de EU-lidstaat die haar internationale bescherming toekende en gelet op haar spoedige vertrek aldaar nadat ze er bescherming verkreeg, bezwaarlijk ernstig voorhouden en ze maakt niet concreet aannemelijk dat zij in Griekenland de aan haar status verbonden rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden.

Een algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar zij in gebreke blijft.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij omwille van haar oorprobleem over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland. Enerzijds beschikt de verzoekende partij over een verblijfsvergunning geldig tot 22 augustus 2024. Een dergelijke verblijfsvergunning (ADET) laat haar toe te beschikken over een AMKA waardoor zij gezondheidszorg en medicijnen kan krijgen onder dezelfde voorwaarden als de Griekse onderdanen. Zij kreeg immers een adequate behandeling in Griekenland toen zij naar aanleiding van de overval vier dagen in het ziekenhuis verbleef waarbij haar de nodige medische zorgen werden verstrekt (NPO, p. 13). Haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij met psychische problemen kampt, weten niet te overtuigen aangezien verzoekende partij haar beweringen niet staakt met enig bewijsstuk zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt. Het komt verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland. Bij gebrek aan effectieve pogingen hiertoe, blijft zij manifest in gebreke. Anderzijds beschikt de verzoekende partij over een netwerk en middelen om haar vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen hetgeen een hoge mate van zelfredzaamheid laat zien, zoals terdege wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift een betoog ontwikkelt omtrent de situatie waarmee begunstigden van internationale bescherming geconfronteerd worden bij de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten gaat verzoekende partij eraan voorbij dat deze situatie niet op haar van toepassing is daar zij over een geldige Griekse verblijfsvergunning beschikt.

Verzoekende partij toont hoe dan ook niet in concreto aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg. Zo toch aangenomen zou kunnen worden dat verzoekende partij de toegang tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg, ondanks de rechten waarover zij beschikt en die aan haar internationale beschermingsstatus verbonden zijn dermate bemoeilijkt zou worden of onmogelijk zou worden gemaakt, quod non, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat verzoekende partij geenszins aantoon dat dit louter zou kunnen worden toegeschreven aan haar hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming of haar nationaliteit. Evenmin toont zij, zo zulks al aannemelijk zou zijn, aan dat zij in dit kader haar rechten in Griekenland niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hem daartoe bieden.

Waar verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad, alsook naar rechtspraak van de Nederlandse Raad van State wijst de Raad erop dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

5. De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

6. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoekende partij niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Griekenland, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

7. De middelen lijken ongegrond."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoor-terechtzing om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 mei 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1571 legt de eed af en tolkt Arabisch

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP stelt info over te hebben gemaakt en dat er een schending is van art. 3 EVRM. VzP stelt dat de bijgebrachte info, het AIDA-rapport van 30 mei 2022, wijst op problemen voor terugkeerders (zowel erkend als met subsidiaire beschermingsstatus). Zij stelt dat dezen, eenmaal erkend, snel het opvangnetwerk moeten verlaten. Ook zij heeft na 30 dagen het opvangnetwerk moeten verlaten. Er is een ernstig gebrek aan informatie over de toegang tot huisvesting voor personen die internationale bescherming genieten. Uit een recent onderzoek is gebleken dat 18 van de 64 personen die internationale bescherming genieten, dakloos zijn of in precare huisvestingsomstandigheden verkeren, en dat 14 van de 64 een onmiddellijk risico lopen om dakloos te worden (en na hun erkenning in ESTIA of een kamp wonen). In totaal 32 van de 64, d.w.z. 50% van alle personen die internationale bescherming genieten, leven in precare huisvestingsomstandigheden. Wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt, toont een recent onderzoek aan dat er een gebrek is aan informatie over de werkgelegenheid van personen die internationale bescherming genieten. Uit een recent onderzoek bleek dat slechts 14 van de 64 personen met internationale bescherming werkten op het moment van het onderzoek en dat slechts 23 van de 64 personen de afgelopen zes maanden konden werken. In afwachting van de afgifte van een nieuwe verblijfsvergunning krijgen personen die internationale bescherming genieten een aanvraagcertificaat dat drie maanden geldig is. In de praktijk geeft dit certificaat hun geen toegang tot de arbeidsmarkt en verliezen velen van hen hun baan zodra hun verblijfsvergunning verloopt. Een nieuw ministerieel besluit, dat op 16 maart 2022 in werking is getreden, dat het voorschrijven van geneesmiddelen, therapeutische handelingen en diagnostische onderzoeken voor patiënten zonder ziektekostenverzekering alleen mogelijk zal zijn door artsen van openbare ziekenhuizen en eerstelijnsgezondheidszorgstructuren. Dit ministerieel besluit zal gevolgen hebben voor de overgrote meerderheid van de personen die internationale bescherming genieten, aangezien de meesten van hen geen ziektekostenverzekering hebben en dus niet meer naar particuliere artsen of privé-ziekenhuizen zullen kunnen gaan. Verschillende landen sturen geen mensen meer terug naar Griekenland.

VzP stelt dat ze twee jaar in Griekenland gebleven is. Toen ze Griekenland binnenkwam was ze 18,5 jaar oud en gedurende vier maanden diende ze te verblijven in een kamp dat dubbel omcirkeld was. Daar verbleef ze in een tent met 10 personen. Doordat ze met zoveel personen waren kon ze er niet slapen. Ook is ze verschillende keren opgepakt door de politie.

Ze heeft geprobeerd Grieks te leren maar dit bracht haar niet dichterbij tewerkstelling. Ze belandde verschillende keren willekeurig in de gevangenis. In België voelt ze zich veilig, heeft ze de hulp van een psycholoog, studeert en werkt ze. Als ze uit Gaza vertrok zocht ze veiligheid, maar in Griekenland had ze geen veiligheid. In België heeft ze veiligheid gevonden en hoopt ze een toekomst uit te bouwen.”

5. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in de beschikking van 11 april 2023 opgenomen grond.

5.1. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting haar betoog herhaalt uit de nota die ze bijgebracht had met actuele landeninformatie op vraag van de Raad, verwijst zij in wezen naar elementen waarop middels voormelde beschikking werd geantwoord. De landeninformatie laat immers niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar daar *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Verzoekende partij haar betoog omtrent de precare situatie in Griekenland ligt aldus in lijn van haar eerdere argumentatie en informatie hierover, waarbij de Raad benadrukt dat het feit dat de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland moeilijk en precair is niet ter discussie staat. Het feit dat, zoals verzoekende partij opmerkt ter terechtzitting verwijzende naar een Grieks ministerieel

besluit van 16 maart 2022, zij niet meer naar een particuliere arts of een privé-ziekenhuis zou kunnen gaan, houdt niet in dat zij geen toegang meer heeft/zal hebben tot de gezondheidszorg in Griekenland. Uit de bijgebrachte informatie blijkt namelijk niet dat er geen toegang meer zou zijn tot en men er geen beroep meer kan doen op de andere ziekenhuizen en artsen in Griekenland. Dat er mogelijks een eventueel kwaliteitsverschil zou zijn tussen de openbare en private gezondheidszorg in Griekenland houdt op zich geen verband met de criteria inzake internationale bescherming. Bovendien vormt dit op zich geen tekortkoming en blijkt uit de bijgebrachte informatie nergens dat er op dit vlak sprake is van een tekortkoming die hetzij structureel of fundamenteel is, hetzij bepaalde groepen van personen raken, en/laat staan dat deze onder artikel 4 van het Handvest zou vallen. De Raad onderstreept nog dat eerder in de beschikking van 11 april 2023 werd vastgesteld dat verzoekende partij blijkens haar verklaringen wel degelijk toegang had tot medische zorgen in Griekenland, en ze toont heden niet aan dat zij als statushouder in Griekenland geen toegang meer zou hebben tot eventuele benodigde medische ondersteuning.

Met de algemene argumentatie ter terechtzitting dat er een gebrek aan informatie is over de toegang tot huisvesting voor personen die internationale bescherming genieten en een groot aantal/percentage statushouders in Griekenland dakloos zijn of in precare huisvestingsomstandigheden verkeren, dat er evenzeer een gebrek is aan informatie over werkgelegenheid voor Griekse statushouders en slechts een minderheid van hen effectief werkt of al heeft kunnen werken, weerlegt de verzoekende partij geenszins de besteden beslissing, noch doet zij hiermee afbreuk aan de in voormelde beschikking gedane vaststellingen. Vooreerst kan de verzoekende partij geenszins gevolgd worden dat er een gebrek aan informatie voorhanden is, gelet op de verschillende rapporten die bijgebracht worden. Deze rapporten gaan ook in op de situatie van de personen die in Griekenland internationale bescherming gekregen hebben.

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de bijgebrachte rapporten geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91), zoals ook reeds in de beschikking aangegeven. Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake is van een precare situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Het is immers mogelijk dat de persoon die verzoekt om internationale bescherming kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52). De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het haar toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen. Zoals in de beschikking reeds uiteengezet blijft de verzoekende partij hiertoe in gebreke.

5.2. In de beschikking van 11 april 2023 wordt uitgebreid ingegaan op en worden de door verzoekende partij aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat zij niet aantoonde dat zij persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt. Verzoekende partij gaat ter terechtzitting niet in het minst, laat staan concreet in op de betreffende bevindingen dienaangaande in de beschikking. Ze laat alzo na een ander licht te doen schijnen op de in de beschikking gedane vaststellingen omtrent haar individuele, persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, zoals o.a. inzake het feit dat zij wel degelijk toegang had tot de arbeidsmarkt, doch slechts beperkte pogingen heeft ondernomen om effectief aan een job te geraken, dat zij in Griekenland niet de nodige inspanningen heeft gedaan om een woning te vinden, dat zij er eveneens en wel degelijk toegang had tot medische zorgen, en dat zij gelet op haar snelle vertrek uit Griekenland nadat zij er haar Griekse verblijfsdocumenten had ontvangen, klaarblijkelijk niet de intentie had om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst op te bouwen en haar rechten er te doen gelden. De opmerking ter terechtzitting dat zij heeft geprobeerd Grieks te leren maar dit haar niet dichterbij tewerkstelling bracht, dient in het licht van de eerder gedane vaststelling inzake haar beperkte pogingen om in Griekenland effectief werk te vinden te worden bekeken en alzo ten eerste te worden gerelativeerd en genuanceerd. Verzoekende partij, die blijkens haar eerdere

verklaringen naliert om zich er te informeren of er openbare scholen zijn die Griekse taallessen aanbieden, doch zelf over voldoende ondernemingszin beschikte om de Griekse taal alsnog te leren (NPO, p. 5 en 11), haar betoog ter terechtzitting dat ze heeft geprobeerd Grieks te leren maar dit haar niet dichterbij tewerkstelling bracht, weet in het licht van hetgeen eerder werd vastgesteld geenszins te overtuigen, gelet op haar beperkte inspanningen om effectief werk te vinden en haar snelle vertrek uit Griekenland nadat zij er haar verblijfsdocumenten had ontvangen.

Met de algemene argumentatie ter terechtzitting dat er een gebrek aan informatie is over de toegang tot huisvesting voor personen die internationale bescherming genieten en een groot aantal/percentage statushouders in Griekenland dakloos zijn of in precare huisvestingsomstandigheden verkeren, dat er evenzeer een gebrek is aan informatie over werkgelegenheid voor Griekse statushouders en slechts een minderheid van hen effectief werkt of al heeft kunnen werken, ontkracht noch weerlegt verzoekende partij hetgeen hierover eerder concreet in voormelde beschikking met betrekking tot haar persoonlijke, individuele situatie werd vastgesteld. Zij toont hiermee niet concreet aan dat zij in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming geen toegang heeft tot of bij terugkeer meer zou hebben tot o.a. werkgelegenheid en huisvesting.

Met betrekking tot het argument dat eenmaal internationale bescherming verkregen men snel het Griekse opvangnetwerk dient te verlaten, en dit ook zo voor verzoekende partij het geval was, verwijst de Raad naar hetgeen hij hierover eerder heeft opgemerkt in de beschikking waarbij o.a. wordt aangestipt dat het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigten van internationale bescherming in samenhang moet worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigten zelf in hun onderhoud moeten voorzien. Verzoekende partij gaat hier ter terechtzitting niet op in en doet dan ook geen afbreuk aan die grond in de beschikking.

Wat voorts de argumentatie ter terechtzitting betreft inzake praktische problemen die zich (kunnen) stellen wanneer statushouders in Griekenland wachtende zijn op (de afgifte van) een nieuwe verblijfsvergunning, herhaalt de Raad dat dit ter zake niet dienstig is, aangezien verzoekende partij haar Griekse verblijfsvergunning nog geldig is tot 22 augustus 2024, zoals reeds opgemerkt in de beschikking van 11 april 2023. Verzoekende partij lijkt hier, net als in haar verzoekschrift, opnieuw aan voorbij te gaan. Ze laat alzo na deze vaststelling, net als de andere vaststellingen in de beschikking, in een ander daglicht te plaatsen.

In zoverre verzoekende partij daarnaast ter terechtzitting op algemene wijze herhaalt dat zij twee jaar in Griekenland gebleven is, dat zij bij aankomst in Griekenland 18,5 jaar oud was en gedurende vier maanden in een kamp diende te verblijven dat dubbel omcirkeld was, waar zij in een tent met 10 personen verbleef en dat doordat ze met zoveel personen waren ze er niet kon slapen, en dat zij verschillende keren willekeurig in de gevangenis belandde, is het louter herhalen van die eerdere verklaringen niet van aard een ander licht te werpen op hetgeen eerder in voormelde beschikking werd vastgesteld omtrent haar persoonlijke situatie als statushouder in Griekenland. De Raad wijst er ook op dat, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, de problemen die verzoekende partij ten tijde van haar verblijf in het opvangkamp en meer algemeen voordat zij in Griekenland internationale bescherming kreeg toegekend, betrekking hebben op een welbepaalde plaats dan wel een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context, en het niet zonder meer representatief is voor de kwalificatie en beoordeling van verzoekende partij haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland nadien, een beschermingsstatus waaraan overeenkomstig het recht van de Europese Unie diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Zoals eerder vastgesteld, toont verzoekende partij niet aan dat zij persoonlijk deze niet meer kan laten gelden in Griekenland.

Met de algemene opmerking ter terechtzitting dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM, ontkracht noch weerlegt verzoekende partij hetgeen hierover eerder in de beschikking van 11 april 2023 werd opgemerkt. Zij gaat niet in op, en alzo geheel voorbij aan de betreffende opmerkingen hierover (onder andere onder puntje 5) in de beschikking.

Verzoekende partij haar opmerking ter terechtzitting dat zij zich hier in België veilig voelt, studeert, werkt en hulp krijgt van een psycholoog, en zij hoopt hier een toekomst te kunnen uitbouwen, heeft louter en alleen betrekking op haar situatie in België, doch niet op die in Griekenland waar zij internationale bescherming geniet. Het is dan ook allerm minst van aard een ander licht te werpen op voormelde beschikking. Wat betreft de opmerking op terechtzitting dat verschillende landen geen mensen meer terugsturen naar Griekenland, stipt de Raad aan dat verzoekende partij in België om internationale bescherming verzoekt en niet in een ander land, welk dan ook -ze laat bovendien na haar opmerking

verder toe te lichten, zoals aan te duiden om welk(e) ander(e) land(en) het zou gaan-, waardoor die opmerking omtrent die andere landen niet dienstig is.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 11 april 2023 opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS